

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **RNDr. M. D.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Mejzlíkem, advokátem se sídlem Bráfova 24, Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **P. K.**, zastoupené JUDr. Martinem Buršíkem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 9, Jihlava, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 1. 2011, č. j. 29 Ca 156/2009 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osobě zúčastněné na řízení **se přiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2820 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit osobě zúčastněné na řízení do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina (dále „žalovaný“) ze dne 8. 6. 2009, č. j. KUJI 43851/2009, sp. zn. OUP 135/2009 No-2. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele

proti kolaudačnímu rozhodnutí Městského úřadu Třebíč (dále „stavební úřad“) ze dne 1. 12. 2008, č. j. OVPP 2564/2008-103635/07/Ma, jímž bylo P. K. (dále „osoba zúčastněná na řízení“ či „stavebník“) povoleno užívání stavby po provedení stavební úpravy domu B. ul. č. p. 74/30 – úpravy II. NP, půdní vestavby, vodovodní přípojky a kanalizační přípojky na poz. st. parc. č. 221, poz. parc. č. 625/9 v katastrálním území Podklášteří.

[2] V žalobě se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a pro nesprávné posouzení věci v předcházejícím řízení, které spatřoval především v tom, že stavební úřad v průběhu výstavby neakceptoval jeho připomínky a dovolil, aby osoba zúčastněná na řízení jakožto stavebník svým jednáním (narušením statiky domu) zasáhla do jeho vlastnických práv. Krajský soud neshledal v postupu správních orgánů ani v napadených rozhodnutích nezákonnosti a přiklonil se k závěru, že zhoršení statického stavu budovy nebylo ničím prokázáno. Neshledal ani namítané ohrožení veřejných zájmů následkem skutečného provedení stavby nebo jejím užíváním.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

[4] Stěžovatel především poukazuje na svoje připomínky, které stavebnímu úřadu podával v průběhu stavební činnosti stavebníka. Oprávněnost těchto připomínek, které stavební úřad nebral v potaz, se projevila dne 17. 3. 2008 při zahájení kolaudačního řízení, kdy byly na stavbě zjištěny závady. Stavebník zazdil stěžovateli jediný vchod do jeho části půdního prostoru, kam stěžovatel z tohoto důvodu neměl přibližně půl roku přístup a nemohl provádět údržbu a potřebné opravy střechy. Stavební úřad rovněž zjistil, že schodiště k bytové jednotce bylo provedeno v rozporu s projektovou dokumentací, ale především, že svod dešťové vody ze střechy domu byl provizorně proveden tak, že voda stékala stropem a obvodovou zdí do prostor ve vlastnictví stěžovatele. Došlo tak k rozmočení stropu a obvodových zdí takovým způsobem, že se strop v některých částech propadl a obvodové zdi se vlivem vlhka uvolnily tak, že v některých místech vznikly trhliny ve zdech.

[5] Obavy stěžovatele, že výše uvedenou činností stavebníka došlo k narušení statiky domu, potvrdil posudek soudního znalce Ing. J. P., v němž se výslovně uvádí, že se jedná o havarijní stav s nebezpečím ohrožení života lidí vstupujících do poškozené části budovy. O této skutečnosti byl stavební úřad informován, nicméně i přes to došlo k vydání kolaudačního rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že postupem stavebního úřadu i žalovaného došlo k porušení ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění, neboť stavební úřad nikdy nezkoumal skutečné provedení stavby, zejména pak skutečnost, zda předmětná stavba neohrožuje veřejný zájem a především ochranu života a zdraví osob.

[6] Se závěry krajského soudu (viz bod 2) stěžovatel nesouhlasí a rovněž nesouhlasí s jeho stanoviskem, že za stav nemovitosti v tomto případě odpovídají všichni spoluvlastníci. Pravdivé rovněž není tvrzení soudu, že stěžovatel nenavrhl v průběhu kolaudačního řízení ani odvolacího řízení důkaz. Statické zhoršení budovy bylo zcela jasně prokázáno a stavební úřad byl na tuto skutečnost upozorněn.

[7] Přestože stěžovatel nepopírá závěry krajského soudu o odpovědnosti všech spoluvlastníků za údržbu společných částí stavby, v tomto případě zapříčinil narušení statiky domu zcela jasně stavebník a ostatní spoluvlastníci by neměli hradit náhradu škody. Stěžovatel zdůrazňuje, že bytová jednotka je vystavěná na původních zdech domu ve druhém podlaží, základny bytu tedy tvoří především prostory stěžovatele, ale i dalších spoluvlastníků. Stavebník tím, že narušil základy svého bytu, ohrozil nejen spoluvlastníky, ale i sebe, resp. svoji nemovitost.

[8] Dne 4. 4. 2011 zaslal stěžovatel soudu doplnění k odůvodnění kasační stížnosti. Uvedl, že v průběhu kolaudačního řízení sice stavební úřad stížnosti řešil, avšak nedostatečně. Nenařídil okamžitý zásah a uvedení stavby do stavu schváleného stavebními plány, resp. odstranění nedostatků. Tímto postupem došlo k poškození stavby (a ohrožení bezpečnosti osob v domě), za které nese odpovědnost stavebník. Odpovědnost však nese i stavební úřad, který nejednal tak, jak si situace vyžadovala, tj. dostatečně rychle.

[9] Na základě uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých dřívějších vyjádřeních v této věci a na odůvodnění svého rozhodnutí. Stěžovatelem namítané nedostatky vzniklé následkem stavební činnosti byly řešeny v průběhu kolaudačního řízení. Po jejich vyřešení nebyl dán důvod k vydání zamítavého rozhodnutí.

[11] K námitce stěžovatele, že nelze povolit užívání stavby pro její špatný stav (*pozn. soudu - zřejmě pro špatný stav budovy, ve které byla stavba prováděna*), žalovaný uvádí, že vlastní-li budovu více vlastníků, nelze odpovědnost za špatný stav části budovy přenést na jednoho ze spoluvlastníků z důvodu, že provádí stavební úpravy jiné části budovy. Pokud jiná než zkolaudovaná část budovy vykazuje špatný stav, je spíše na zvážení, zda je k této části budovy řádně prováděna údržba. Za tu nese odpovědnost vlastník budovy, v tomto případě všichni spoluvlastníci, tedy i stěžovatel.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[12] Podle osoby zúčastněné na řízení stěžovatel pouze opakuje námitky, které vznášel v předcházejících řízeních. Stěžovatel opírá svoji kasační stížnost o důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nicméně v kasační stížnosti zjevně napadá pochybení soudu, která pod uvedený důvod přezkumu nelze podřadit.

[13] Ve vztahu k napadenému rozhodnutí soudu stěžovatel v zásadě pouze namítá, že soud měl pro vady řízení spočívající v „nezkoumání skutečného provedení stavby“ správními orgány (z hlediska ohrožení veřejného zájmu a ochrany života a zdraví osob) a pro nezákonný postup spočívající v nečinnosti toto rozhodnutí zrušit. Pokud stěžovatel zcela nekonkrétně napadá pouze údajné neplnění obecně označené procesní povinnosti správních orgánů, takový důvod se zcela vymyká intencím ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlas se závěry správního uvážení (vyhodnocení souladu stavby s kritérii sledovanými stavebním zákonem) nelze ztotožňovat s nezákonností soudního rozhodnutí,

které stěžovateli nevyhovuje. Otázka spoluodpovědnosti vlastníků budovy nemohla mít na rozhodnutí ve věci samé vliv.

[14] Osoba zúčastněná na řízení dále (bez další konkretizace) podotýká, že tvrzení stěžovatele jsou nesprávná, nepravdivá a absurdní. V tomto ohledu odkazuje na svá předcházející vyjádření v této věci.

[15] V závěru vyjádření předkládá výslovný požadavek na přiznání práva na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 9600 Kč. K tomu uvádí, že s ohledem na složitost věci je ve všech procesních stupních zastoupena advokátem, čímž jí vznikají nemalé výdaje. Veškeré opravné prostředky přitom byly podány vždy jen ze strany stěžovatele.

V. Argumentace Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Přestože stěžovatel v kasační stížnosti výslovně odkazuje pouze na důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., z jejího obsahu je zřejmé, že namítá především důvody podřaditelné pod písm. b) tohoto ustanovení, tj. vady řízení před správním orgánem, pro něž měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel totiž konstantně tvrdí, že ve správním řízení došlo k porušení ustanovení § 81 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976[1], podle něhož stavební úřad mj. zkoumá, „*zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení*“.

[18] Spor v dané věci se tedy vede o to, zda stavební úřad v souladu s ustanovením § 81 odst. 1 stavebního zákona dostatečně zkoumal vliv provedení nebo užívání stavby na veřejné zájmy ve smyslu jejich ohrožení, a následně, zda zjištěné skutečnosti správně vyhodnotil. Takové nedostatky stavby, které by ohrožovaly zdraví a bezpečnost osob a ve svém souhrnu by bránily řádnému a nerušenému užívání stavby k určenému účelu, totiž jinak brání vydání kolaudačního rozhodnutí (*a contrario* ust. § 82 odst. 2 věta druhá stavebního zákona z roku 1976).

[19] Závěr o tom, zda se o takové nedostatky jedná či nikoliv, je do určité míry výsledkem správního uvážení stavebního úřadu. Úlohou soudu v tomto ohledu přitom není nahrazovat správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahrazovat správní uvážení uvážením soudním. Jeho úkolem je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, zda byl skutkový stav zjištěn řádně a úplně, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení ze zákonných mezí. Na druhou stranu prostor pro správní uvážení stavebního úřadu zde končí v situaci, kdy zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že

[1] Přestože bylo kolaudační řízení zahájeno již za účinnosti zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), který ode dne 1. 7. 2006 nahradil stavební zákon z roku 1976, podle přechodného ustanovení § 190 odst. 5 stavebního zákona z roku 2006 se u staveb pravomocně povolených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provede kolaudační řízení ještě podle dosavadních právních předpisů.

stavba vykazuje výše vymezené nedostatky. V takovém případě je povinností stavebního úřadu kolaudační rozhodnutí nevydat, resp. žádost o jeho vydání s řádným odůvodněním zamítnout.

[20] K posouzení daného případu je pro přehlednost vhodné stručně předestřít informace podstatné pro rozhodnutí, vyplývající ze spisového materiálu.

- Stěžovatel a stavebník jsou spoluvlastníky budovy, ve které došlo k provedení stavebních úprav [účastenství stěžovatele v kolaudačním řízení zakládá ustanovení § 78 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976].
- Kolaudační řízení bylo zahájeno dne 19. 12. 2007, kdy byl návrh stavebníka na vydání kolaudačního rozhodnutí doručen stavebnímu úřadu. Stavební úřad vydal dne 17. 3. 2008 oznámení o zahájení kolaudačního řízení, o němž uvědomil všechny známé účastníky řízení a dotčené orgány, a na dne 4. 4. 2008 nařídil ústní jednání spojené s místním šetřením.
- Při místním šetření dne 4. 4. 2008 byly na stavbě zjištěny závady u stavebních úprav společných prostor. Jednalo se o provedení konstrukce schodiště ve II. nadzemním podlaží (včetně vstupu na půdu, která je v užívání stěžovatele) v rozporu se schválenou projektovou dokumentací a nesprávnou instalaci svodu dešťové vody ze střechy tak, že docházelo k jejímu zatékání do částí domu užívaných stěžovatelem. Stavební úřad uložil stavebníkovi odstranění těchto nedostatků.
- Stěžovatel předal pracovníkovi stavebního úřadu při dalším místním šetření dne 24. 6. 2008 svoje písemné vyjádření, další písemné vyjádření podal stavebnímu úřadu dne 25. 7. 2008. Ve vyjádřeních bylo namítáno podstatné narušení statiky domu z důvodu provádění stavební činnosti stavebníkem. Co se týká ostatních nedostatků, před vydáním kolaudačního rozhodnutí došlo ze strany stavebníka k nápravě (půdní prostor byl stěžovateli řádně zpřístupněn, došlo k zamezení zatékání dešťové vody do nosné zdi a půdního prostoru stěžovatele).
- Spisový materiál obsahuje materiál vypracovaný Ing. S. „Rekonstrukce RD pana K. v B. ulici v T.“ z února 2007, předložený stavebníkem. Jedná se o posudek, jehož předmětem je zhodnocení možných vlivů sousední části budovy na rekonstruovanou část budovy; obě části budovy jsou totiž konstrukčně spojeny. Tento posudek obsahuje následující závěr: „*Dovolené hodnoty rozhodujících prvků na hranici budov jsou překročeny a dochází k výrazným posunům, které porušují stabilitu konstrukce a dochází ke zřícení částí budov a hrozí zřícení celé budovy a nepříznivé ovlivnění sousedních budov. Jedná se o havarijní stav s nebezpečím ohrožení života lidí vstupujících do poškozené části budovy a poškození majetku a životů v sousedních navazujících objektech.*“
- Ve spisu je rovněž k dispozici „Zápis o předání a převzetí dokončené stavby ze dne 8. 11. 2007“, v němž se mj. upozorňuje na zřícení kleneb v sousedově části domu, na poškozenou střechu a na provedení statického zajištění po poškození části domu stěžovatele.

[21] Vydání kolaudačního rozhodnutí v režimu stavebního zákona z roku 1976 představuje nezbytnou podmínku užívání stavby, resp. části stavby (schopné samostatného užívání), která vyžadovala stavební povolení. Stavební povolení k předmětné stavbě bylo vydáno dne 26. 7. 2002. Vedle souladu provedené stavby se stavební dokumentací a

dodržení podmínek stanovených v předcházejících povoleních stavební úřad v rámci kolaudačního řízení zjišťuje, zda provedená stavba a její užívání k určenému účelu nebude ohrožovat veřejné zájmy. Těmito veřejnými zájmy se rozumí zejména zájem na ochraně života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení.

[22] V průběhu kolaudačního řízení v tomto případě stavební úřad zjistil některé závady (viz výše), ty však byly stavebníkem odstraněny, o čemž není veden spor. Za účelem odstranění nedostatků stavební úřad přerušil kolaudační řízení (o tomto procesním kroku nicméně nevydal písemné rozhodnutí) a jeho pokračování s opětovným pozváním k ústnímu jednání (spojeném s místním šetřením) oznámil účastníkům řízení. Je zřejmé, že stavební úřad v průběhu kolaudačního řízení zkoumal dodržení podmínek povolené stavby, přičemž kolaudační rozhodnutí vydal až po vyřešení zjištěných nedostatků.

[23] Námitku stěžovatele týkající se tvrzeného zhoršení statického stavu budovy stavební úřad v kolaudačním rozhodnutí zamítl s odůvodněním, že takové zhoršení vzniklé následkem stavební činnosti nebylo ničím prokázáno a doloženo. A dále v závěru odůvodnění dodal, že *„skutečné provedení stavby a její užívání nebude ohrožovat život a zdraví osob ani životní prostředí“*. I přes značnou stručnost tohoto sdělení je zřejmé, že stavební úřad se v průběhu kolaudačního řízení zabýval i otázkou ohrožení veřejných zájmů v důsledku provedení či užívání stavby. Ve vztahu k posuzované části budovy, podrobené stavební úpravě, však takové ohrožení neshledal. Odůvodnění stavebního úřadu lze ještě považovat vzhledem ke skutkovým okolnostem případu za udržitelné; jinak by tomu bylo v případě, kdy by stavební úřad shledal ohrožení veřejných zájmů a kolaudační rozhodnutí by z tohoto důvodu nebylo vydáno. To však není tento případ.

[24] Nejvyšší správní soud předesílá, že v rámci kolaudačního rozhodnutí je předmětem řízení především provedení stavby, k níž bylo vydáno stavební povolení. Úkolem stavebního úřadu v této fázi řízení v zásadě není zkoumat stav sousedních objektů. K tomuto zkoumání by nicméně musel stavební úřad přistoupit za situace, kdy by skutečné provedení stavby a její užívání mohlo ovlivnit veřejné zájmy (tj. zejména ohrožení života a zdraví osob či životního prostředí) i ve stavbou přímo dotčeném okolí stavby. K takovému zkoumání je stavební úřad povinen i v případě, kdy je kolaudovaná stavba provedená v souladu se stavebním povolením. Lze si totiž představit situace, kdy ani bezchybné provedení stavby (např. vlivem různých vnějších okolností či dříve neznámých skutečností) nezabrání ohrožení vymezených veřejných zájmů.

[25] K závěru o nevydání kolaudačního rozhodnutí z důvodu ohrožení veřejných zájmů je však stavební úřad povinen v souladu s ustanovením § 81 odst. 1 věta druhá přistoupit pouze za situace, kdy je shledán přímý vztah mezi realizací stavby či jejím užíváním a ohrožením veřejných zájmů. Tato situace však v daném případě zjevně nenastala, neboť skutkové okolnosti neukazují na to, že by provedení stavebních úprav a užívání takto zhodnocené části domu mělo vliv na stav ostatních částí domu, z jejichž neutěšeného stavu odvozuje stěžovatel ohrožení veřejných zájmů.

[26] K jednotlivým námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí následující:

[27] Ze spisového materiálu není patrné, že by stěžovatel podal stavebnímu úřadu připomínky ještě před zahájením kolaudačního řízení, tj. v průběhu stavební činnosti. Výkon stavebního dohledu (viz § 98 a násl. stavebního zákona z roku 1976), pro nějž mohly být tvrzené připomínky stěžovatele podnětem, nicméně není předmětem přezkumu kolaudačního rozhodnutí a předcházejícího řízení, není tedy ani předmětem soudního

přezkumu. Stejně je tomu v případě stěžovatelových námitek ohledně nečinnosti stavebního úřad před zahájením kolaudačního řízení.

[28] Pokud se stěžovatel odvolává na posudek soudního znalce Ing. J. P., který měl potvrdit, že činností stavebníka došlo k narušení statiky domu, ten není součástí spisového materiálu (nemohly ho tedy zohlednit ani správní orgány, ani krajský soud). Stěžovatel přitom neúplnost spisového materiálu nenamítal. Soud má k dispozici pouze posudek vypracovaný Ing. S. z roku 2007, který poukazuje na zjevně špatný stav části budovy v užívání stěžovatele, a to ještě před zahájením stavebních úprav. Součástí soudního spisu je i odborné vyjádření Ing. T. z 15. 7. 2009, předložené stěžovatelem k žalobě. Krajský soud tento listinný důkaz neprovedl, neboť jej shledal nadbytečným a stěžovatel jej nenavrhl v průběhu správního řízení, ačkoli tak mohl učinit. Nejvyšší správní soud nemá vůči tomuto postupu krajského soudu výhrady, neboť pokud toto odborné vyjádření podle stěžovatele dokládá, že *„posuzovaná část budovy* (v užívání stěžovatele) *je v havarijním stavu, stropy hrozí destrukcí, pobyt v těchto prostorách je nebezpečný*“ nejedná se o skutečnost, která by přímo souvisela se stavbou kolaudovanou, která s touto částí budovy sousedí.

[29] Vzhledem k tomu, že velmi špatný technický stav části budovy v užívání stěžovatele dokládá již posudek vypracovaný Ing. S. nebylo možné dospět k závěru, že následkem realizace a užívání stavby mohlo dojít k ohrožení veřejných zájmů. Nelze nicméně vyloučit – a dostupné informace tomu nasvědčují – že k ohrožení veřejných zájmů může docházet v částech budovy, jež na rekonstruovanou část budovy navazují. Tato část budovy, od níž je zjevně stavebníkem rekonstruovaná část oddělitelná, však nebyla předmětem kolaudačního řízení. Ze spisového materiálu se tedy jeví jako odpovídající zjištění, že v předmětné budově, pokud zde dochází k ohrožování veřejných zájmů, se tak děje nikoliv v důsledku její rekonstruované částí, nýbrž v důsledku té části, v níž ke stavebním úpravám nedošlo.

[30] Přestože v průběhu kolaudačního řízení bylo zjištěno, že po určitou dobu docházelo z důvodu nevhodného řešení svodu dešťové vody ke znehodnocování části nemovitosti v užívání stěžovatele, je nutno vzít úvahu, že k tomu zjevně (jak vyplývá především z posudku Ing. S.) docházelo především z důvodu neřešeného poškození střešní krytiny této části nemovitosti. Nejvyšší správní soud však ve shodě s krajským soudem uvádí, že otázka namítaného poškození vlastnických práv stěžovatele v průběhu stavební činnosti a event. stanovení výše náhrady škody (dle zjištěné odpovědnosti jednotlivých spoluvlastníků za stav budovy) spadá do kompetence civilního soudnictví, nikoli soudnictví správního.

[31] Námitce stěžovatele, že stavební úřad nikdy nezkoumal skutečné provedení stavby, nelze přisvědčit. K tomu stačí poukázat na výše popsaný průběh kolaudačního řízení, kdy proběhlo opakované místní šetření a stavební úřad uložil stavebníkovi odstranění zjištěných nedostatků. Ostatně i v doplnění kasační stížnosti stěžovatel snahu stavebního úřadu o řešení jeho stížností uznává.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně nepochybil, pokud žalobu stěžovatele zamítl. Nebyly shledány takové vady správního řízení, které by vedly k nezákonnosti kolaudačního rozhodnutí; namítané ohrožení veřejných zájmů (zejména

ohrožení života a zdraví osob) v důsledku realizace a užívání kolaudované stavby nebylo zjištěno.

[33] Nejvyšší správní soud neshledal naplnění kasačních důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) nebo b) s. ř. s., kasační stížnost tedy jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému nevznikly náklady řízení přesahující jeho běžnou činnost, a proto mu ani jejich náhrada přiznána nebyla. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti, z tohoto důvodu jí tedy právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Důvody uváděné osobou zúčastněnou na řízení (bezprostřední dotčenost jejích zájmů, složitost věci a nemalé výdaje spojené s právním zastoupením, opravné prostředky podávané jen stěžovatelem) nicméně považuje Nejvyšší správní soud v jejich souhrnu za zvláště zřetele hodné k tomu, aby přiznal této osobě proti neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.), a to v celkové výši 2820 Kč [1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby podle § 9 odst. 3 písm. f), § 7, a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) a 1 x 300 Kč jako náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, včetně 420 Kč jako 20% DPH].

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu